

[Justitsministeren.]

har omtalt, er det fornødent paa een Gang at sikre den en Sagkundskab, der kan staa Maal med en overordnet Rets, og samtidig at give den et Særpræg, hvorhos der under Hensyn til dens Virksomhed som Disciplinærret allerede af forfatningsmæssige Grunde maa sikres den fornøden Uafhængighed, saa meget mere som denne Rets Afgørelser er endelige og upaaankelige. Det sidste foreslaas opnaaet ved, at 3 af Rettens 5 Dommere i Forvejen skal være Dommere, henholdsvis Højesterets-, Landsrets- og Underretsdommer, og at samtlige Medlemmer beskikkes af Kongen for et Tidsrum af 8 Aar ad Gangen. Men for et Organ, der skal øve disciplinær Myndighed, maa det ogsaa være af afgørende Betydning, at det foruden udadtil ogsaa kan mødes med Tillid indadtil af de Personer, der i givet Fald er underkastet dets Myndighed. I Lovforslaget har man derfor, som nævnt, ladet alle Grader af Dommere repræsentere. Den fornødne Sagkundskab hos de 2 øvrige Medlemmer af Retten sikres ved, at de paagældende skal opfylde Betingelserne for at være Landsdommer. Men medens det ene Medlem skal være praktiserende Sagfører, beskikket blandt 3 af Sagførerraadet foreslaaede Personer, saaledes at han altsaa udtræder af Appelretten, hvis han ophører med at drive Sagførervirksomhed, stilles Justitsministeren frit ved Valget af det sidste Medlem. Der vil vel i Praksis her blive Tale om en Universitetslærer i Retsvidenskab, en kongelig ansat Tjenestemand i Centraladministrationen eller en Repræsentant for Anklagemyndigheden.

I det andet Afsnit, i §§ 6—11 a, omhandles den særlige Disciplinærmyndighed over for Dommere. Medens der næppe bør skabes et særligt Værneting for Dommere, der sigtes for Overtrædelse af selve Straffelovgivningen, har man fundet det rimeligt, at Spørgsmaalet om andre tjenstlige Forseelser ikke blot henlægges til en særlig Appelret, men ogsaa undergives en Behandlingsmaade, der i noget højere Grad end de gældende Regler sikrer Forfølgningens Effektivitet og i alle Parter Interesse sikrer Sagens fyldestgørende Oplysning. Man har søgt at virkeliggøre dette Formaal paa en saadan Maade, at Dommernes Uafhængighed af den administrative Myndighed samtidig ikke trædes for nær. Man er gaaet en Mellemvej mellem den engelske Ordning og den franske. Det er efter Lovforslaget altid den særlige Appelret, der træffer Afgørelse om, hvorvidt og i bekræftende Fald hvilke Disciplinærmidler

der skal bringes i Anvendelse, men det er altid den offentlige Anklagemyndighed og aldrig den private fornærmede, der staaer som den indklagede Dommers Modpart, en Ordning, der findes ganske tilsvarende i Sverige, Holland og Østrig.

I øvrigt bygger Lovforslagets Bestemmelser paa de hidtil gældende Regler, der i Hovedsagen indeholdes i § 47 m. v. i det af den allerede i 1868 nedsatte Proceskommission udarbejdede Udkast. Om Detailbestemmelserne samt om Procedurereglerne for Appelretten maa jeg henvide til Bemærkningerne, særlig ad § 9.

Ved Dommen bliver det udtrykkeligt at fastslaa, om Klagen har været ugrundet eller ej, og i sidstnævnte Tilfælde bliver der Spørgsmaal om Misbilligelse, Bøder eller endog Afsættelse. Hvor dette sidste sker, skal Dommen udtrykkelig udtale sig om Pensionsspørgsmaalet, der bliver at afgøre efter Regler, der er holdt saa nær op som muligt til Tjenestemandslovens Regler. At Dommen er endelig og upaaankelig, er jo paakrævet og synes overhovedet under Hensyn til Rettens særlige Sammensætning uden Betænkeligheder.

Ved § 10 henlægges ogsaa Spørgsmaalet om Afsættelse af en Dommer mod hans Ønske paa Grund af sjælelige eller legemlige Mangler til den særlige Appelret, saaledes at Justitsministeren beordrer Sagen rejst og denne altid forhandles mundtligt.

Efter § 11 er ogsaa Spørgsmaalet om Suspension af en Dommer henlagt til den særlige Appelret.

Det tredie Afsnit omhandler Genoptagelse af Straffesager, det Afsnit, der sikkert vil interessere Befolkningen mest. En Begæring om Genoptagelse af en Straffesag kan efter de gældende Regler i Retsplejeloven, Kapitel 86, dels støttes paa visse Indsigelser mod selve det materielle Grundlag for den tidligere Afgørelse, dels paa det formelle, at vedkommende er domfældt som udebleven, uden at noget andet Retsmiddel staaer til hans Raadighed. I sidste Tilfælde foreslaas det at bevare den hidtidige Ordning, hvorefter Begæringen maa fremsættes over for den Ret, som har afsagt Dommen, saaledes at der blot, hvis Genoptagelse nægtes, skal være Adgang til at paakære denne Afgørelse til den særlige Appelret.

Det er i øvrigt formentlig tilstrækkeligt at henvise til de Erfaringer, der i Aarens Løb har godtgjort Betydningen af, at disse Spørgsmaal henskydes til et nyt og selvstændigt Organ, et Organ, der vil betragte Sagen med friske Øjne, og efter hvis Afgø-